

ΧΑΜΕΝΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΦΙΛΙ

Ἐπὸ μικρὰ παιδάκια ἀγαπημένοι
Ποτὲ γλυκὸ δὲν ἔδωσαν φιλί.
Κρατοῦσαν τὴν ἀγάπη τους κρυμμένη
Μέσ' τὴν ψυχὴ τους γιὰ καιρὸ πολὺ.

Μιὰ μέρα χειμωνιάτικη, θολή,
Ευπνάει· καὶ τὴν βρίσκει πεθαμένη.
Μὲ μιᾶς νυφούλας κάτασπρη στολή
Σὲ κρίνα καὶ σὲ ρόδα ξαπλωμένη.

Τὸ πρῶτο κ' ὕστερνὸ φιλί χαρίζει
Στὰ μάτια τῆς καλῆς του τὰ κλεισμένα,
Στὰ μαρμαρένια χέρια καὶ τὸ στόμα

Καὶ μέσ' τὰ δάκρυά του ἀντικρύζει
Στὰ λάλλη τῆς νεκρᾶς τὰ μαρμαρένια
Τῆς παρθενιάς καὶ τῆς ζωῆς τὸ χρῶμα!

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΣΤΟ ΑΚΡΟΓΥΑΛΙ

Ἐπρίλης ἦταν κ' ἦταν Κυριακὴ
Σὰν πήγαμε στὸ ἔρημο ἀκρογυάλι,
Καὶ δίπλα στ' ἄσπρο τὸ σπητάκι ἔκει
Στὸ στήθος μου ἔγειρες τό ἀχνὸ κεφάλι.

Μέσ' τῆ βαθειᾷ ἐκεῖ πέρα σιγαλιά,
 Κρυφούς μαρτύρους εἶχαμε μονάχους
 Τὸ πέλαγος, τάνήσυχα πουλιά,
 Τῆ βάρκα τῆ μικρούλα καὶ τοὺς βράχους.

Γιὰ τὴν ὠραία στιγμή τῆ μαγικῆ,
 Ποῦ ἐσμίξαμε τὰ χέρια καὶ τὰ χεῖλη
 Δὲν τὸ θυμᾶσαι; Ἦταν Κυριακῆ
 Κ' ἦτανε Δύσι ῥόδινη τοῦ Ἀπρίλη.

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Θυμᾶσαι κάποιο δειλινὸ καθόμουνα σιμά σου,
 Κ' ἔγειρα κ' ἐτραγουδῆσα στ' αὐτί σου τόνομά σου,
 Τ' ὄνομα, ποῦ δὲν ἄκουσες ποτὲ ἀπὸ ξένα χεῖλη,
 Τ' ὄνομα, ποῦ σοῦ ἐχάρισα, παρθενικῆ Ἐρωφίλη.

Μ' ἐκύταξες κ' ἐδιάβασα σιγὰ στὸ μετωπό σου
 Τὸν θλιβερό μου στοχασμό, στὸν κρύφιο στοχασμό σου.
 Τέτοια ζωὴ ὀπούχομε γεμάτη εἶνε μονάχα
 Ἀπ' τὰ πικρά μας, — ἤθελα, κι' ἀπὸ τὰ μαῦρα-νάχα.

Ἀγαπημένοι, ἐδιάβασα, πῶς ἤθελες νὰ ζοῦμε
 Στὰ χρόνια, ὅπου θάρθουνε κ' ἐμεῖς δὲν θὰ τὰ δοῦμε.
 Ποῖος ξέρει τί καλὰ κρατοῦν τὰ χρόνια ὅπου θαρθοῦνε
 Σὰν τι ἀγάπη ἀστόχαστην, ἐκείνοι θὰ χαροῦνε.

Ἄχ! Ἐρωφίλη μου ὄνειρα σὲ πλάνεσαν χαμένα·
 Δὲν εἶδες τὰ χεράκια σου, πῶς ἦτανε δεμένα,
 Δὲν ἤξερες πόσο κακιά, πόσο ἀσπλαγῆ εἶνε ἡ τύχη,
 Πῶς εἶνε ὁ κόσμος φυλακῆ κ' εἶνε τὰ χρόνια οἱ τοῖχοι.

(Σεπτέμβριος 1895)

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

